

On Hakîkî Müttehid Adam

İttihâd; fikirlerin birbirine kaynaşması, dayanışma ve yardımlaşmada birlik, aynı fikir etrafında birleşmedir. Tesânüd için ise üç elifin bir çizgi üzerinde maksatta birbirini desteklemesi, yardımlaşma ve dayanışması olarak düşünebiliriz. İttifâk ise fikirlerde birlik, fikri beraberlik veya birleşme ve söz birliği etmemdir.

Mesela müslümanlar fikrî olarak ittifâk yapmalıdır. Binlerce ittifâk noktaları vardır. Ancak ittifâk ve ittihâd hüdâdadır. Fikrî birlik öncelikle hüdâda sağlanmalıdır. Çünkü; ittifâk ve ittihâd cehl ile olmaz. Hakta ittifâk, ehakta ihtilâf olduğundan öncelikle hakta ittifâk elzemdir. Bedüzzaman Hazretleri bunu şöyle ifade eder: "Lâkin ittihad, cehl ile olmaz. İttihâd, imtizac-ı efkârdır. İmtizâc-ı efkâr, mârifetin şua-ı elektriğiyle olur.[1]"

Kalblerin birliği için îmânî birlik gerekir. İçtimâî ve sosyal hayattaki birlik için de itikadî birlik gereklidir."Evet, tevhid-i îmânî, elbette tevhid-i kulûbu ister. Ve vahdet-i itikad dahi, vahdet-i içtimaiyeyi iktiza eder.[2]" Bedüzzamân Hazretleri gerekli îzahları yapmış ve ölçüleri koymuştur. Bizim vazîfemiz o ölçüleri hayata tatbik etmek ve yaşamak olmalıdır.

Mes'eleye İhlâs Risâlesi'nden bir paragrafla devam edelim."Hakikî, samimî bir ittifakta herbir fert, sair kardeşlerin gözüyle de bakabilir ve kulaklarıyla da işitebilir. Güya on hakikî müttehid adamın herbiri yirmi gözle bakıyor, on akılla düşünüyor, yirmi kulakla işiteyor, yirmi elle çalışıyor bir tarzda mânevî kıymeti ve kuvvetleri vardır.[3]"

Yukarıdaki ifadelerden âlemimize farklı mânâlar ve izdüşümler fehmediyoruz. On hakikî müttehid yani ittihâd etmiş adamın oluşturduğu kuvvet; "Her bir adam ittihâd sırrı ile yirmi gözle bakıyor, on akılla düşünüyor, yirmi kulakla işiteyor

ve yirmi elle çalışıyor.” Bu tarz kıymet ve kuvvet her bir ferdin kavuştuğu kıymet ve kuvvet oluyor.

Şimdi de on müttehid adamın küllî mânevî kıymet ve kuvvetine bakalım.

On müttehid adam küllî olarak; $10 \times 20 = 200$ gözle bakıyor, $10 \times 10 = 100$ akılla düşünüyor, $10 \times 20 = 200$ kulakla işitiyor, $10 \times 20 = 200$ elle çalışıyor; mânevî kıymet ve kuvvet derecelerine çıkıyorlar. İşte ittihâdda mükemmel bir kuvvet ve kıymet. Şahs-ı mânevînin tezahür sırrı herhalde bu olmalı.

Bu sırda on müttehid adamanın maksatta birlik, iştirak-i âmal-i uhrevîyede sırr-ı ihlâs ile iştirak ve sırr-ı uhuvvet ile tesânüd ve sırr-ı ittihad ile teşrikü'l-mesâî sırlarının tezahürü ile oluşturdukları şahs-ı mânevînin mânevî kuvveti daha net olarak anlaşılmiş oluyor.

Şimdi münferid olarak bir kişi bir akılla düşünürken, ittihad neticesinde on akılla düşünüyor ve on adamın ittihadı ile ise yüz akılla düşünülmüş olması şahs-ı mânevînin ne kadar kuvvetli ve şahs-ı mânevî-i dalalet karşısında ne kadar sarsılmaz bir güç olduğu anlaşılıyor.

Bedüzzamân Hazretleri buna şöyle işaret ediyor.”Halbuki şu zaman cemaat zamanıdır, şahıs zamanı değil. Şahıs ne kadar dâhi ve hattâ yüz dahi derecesinde olsa, bir cemaatin mümessili olmazsa, bir cemaatin şahs-ı mânevîsini temsil etmezse, muhalif bir cemaatin şahs-ı mânevîsine karşı mağlûptur.[4]”

Bu mânâların hayatımıza yansımaları için şahsî hareket ve cesareten kaçınarak on hakîkî müttehid adamın kıymet, kuvvet ve derecesine kavuşmak mecburiyetindeyiz. Şahsen çok zeki ve dahi hatta haklı da olsak, on hakîkî müttehid adamın kıymet ve kuvvetinden çok geride kalacağımız malumdur. Risâle-i Nûr dâvâsı nefislerin hesaplaşması ve çarpışması dâvâsı değil, nefislerin terbiyesi dâvâsıdır. Kim ki Risâle-i Nûr dâvâsında ucuz hesaplar içersine girmişse buna hepimiz dâhiliz en büyük vartaya düşmüşüz demektir. Risâle-i Nûrlardaki ihlas, sadâkat ve tesânüd sıfatlarına zarar verecek fiillerden azami derecede uzak durmamız gerekiyor. Eğer bu vasıflara zarar dokunacak fiiller işliyorsak Üstâdımıza söz verdiğimiz ihlâs, sadâkat ve tesânüd sıfatlarına aykırı davranmış oluruz. En önemlisi de ittihad ve tesânüd sırrı hakîkatine muhalefet etmiş olunur. O zaman “İhtilâfa düşmeyin; sonra cesaretiniz kırılır, kuvvetiniz elden gider.[5]” ayetindeki îkaza da muhatap olmuş oluruz. Buna ise hiç birimizin hakkı olmadığı kanaatindeyim.

Öyleyse Üstâ Hazretleri’ne kulak verelim;” Aziz kardeşlerim, Evvel âhir tavsiyemiz, tesânüdünüzü muhafaza; enâniyet, benlik, rekabetten tahaffuz ve itidal-i dem ve ihtiyattır.[6]” “Kardeşlerimden ricâ ederim ki: Sıkıntı veya ruh darlığından veya titizlikten veya nefis ve şeytanın desiselerine kapılmaktan veya şuursuzluktan arkadaşlardan sudur eden fena ve çirkin sözleriyle birbirine küsmesinler ve “Haysiyetime dokundu” demesinler. Ben o fena sözleri kendime alıyorum. Damarınıza dokunmayın, bin haysiyetim olsa kardeşlerimin mabeynindeki muhabbete ve samimiyete fedâ ederim.[7]”

İşte Bedüzzamân farkı, işte Bedüzzamân’a muhatap olmanın bizlere getirdiği çok ince ve önemli sorumluluklar. Bakınız nesl-i âtiye yani bizlere Üstâd nasıl sesleniyor.”Ey üç yüz seneden sonraki yüksek asrın arkasında gizlenmiş ve sâkitâne Nûrun sözünü dinleyen ve bir nazar-ı hafî-i gaybî ile bizi temâşâ eden Said’ler, Hamza’lar, Ömer’ler, Osman’lar, Tâhir’ler, Yûsuf’lar, Ahmed’ler, ve saireler! Sizlere hitap ediyorum. Başlarınızı kaldırınız, “Sadakte” deyiniz. Ve böyle demek sizlere borç olsun. Şu muâsırlarım, varsın beni dinlemesinler. Tarih denilen mazi derelerinden sizin yüksek istikbalinize uzanan telsiz telgrafla sizinle konuşuyorum. Ne yapayım, acele ettim, kışta geldim; sizler cennet-âsâ bir baharda geleceksiniz. Şimdi ekilen Nûr tohumları, zemininizde çiçek açacaktır.[8]”

Dipnotlar:

[1] Münazarat,2007,s.271

[2] Mektubat,2004,s.444

[3] Lem’alar,2006,s. 165,

[4] Mektubat, 2004,s.744,

[5] Enfâl Sûresi, 8.46

[6] Şualar,2005,s.494,

[7] Lem’alar,2005,s.637,

[8] Münazarat,2007,s.339-40